

munen skal til Arbejdsløsheds-kassen udrede et aarligt Tilskud, som sættes til $\frac{1}{5}$ af det Beløb, der i det svundne Aar er udbetalt i Arbejdsløshedsunderstøttelse til de i Kommunen bosiddende Medlemmer af Arbejdsløsheds-kassen. Under normale Arbejdsløshedsforhold — saadanne kan man jo desværre tale om — vil den her foreslaaede Femtedel af de udbetalte Understøttelser saa nøje, som det er muligt at sikre det, svare til den Trediedel af Medlemsbidragene, som det kommunale Tilskud hidtil androg, men naar man er gaaet over til at forme Forslaget saaledes, som det her er sket, er Begrundelsen den, at Kommunerne derigennem vill blive stimuleret til at iværksætte Arbejder paa Tider, hvor det af Hensyn til Arbejdsløsheden tiltrænges, og der vil ikke fremkomme den Misfornøjelse, som nu ofte findes i Kommuner, hvor Arbejdsløsheden har været ringe, ja, hvor der maaske endogsaa er bragt betydelige Ofre for til Imødegaaelse af Arbejdsløshed at sætte kommunale Arbejder i Gang, og som dog maa betale ganske det samme Tilskud til Arbejdsløsheds-kasserne, som de maatte have ydet, dersom de havde undladt at bringe disse Ofre til Arbejders Iværksættelse. Jeg synes derfor, at den Form, hvorefter Kommunernes Tilskud efter det foreliggende Forslag skal beregnes, ubetinget er at foretrække for den hidtil anvendte Beregningsmaade, og jeg stiller derfor Forslaget i Haab om — saafremt dette Forslag maatte finde Tilslutning i den høje Rigsdag — dermed at have givet et Bidrag til, at Arbejdsløsheds-kasserne i den kommende Tid kan omfattes med mere almindelig Velvillie i alle Lag af Befolkningen, end Tilfældet desværre hidtil har været. Jeg tror, at megen Misfornøjelse skriver sig fra de uheldige Regler, som hidtil har været gældende for Ydelsen af dette kommunale Tilskud.

Hvad Størrelsen af Arbejdsløshedsunderstøttelsen fra Kasserne angaar, gik de hidtil gældende Bestemmelser jo ud paa, at den ikke maatte overstige den i 1918 løbende vedtægtsmæssige Understøttelse med et Tillæg af 2 Kr. pr. Dag for Familieforsørgere og $1\frac{1}{2}$ Kr. for Ikke-Forsørgere. Dette foreslaas nu forment saaledes, at Maksimumsunderstøttelsen daglig sættes til 4 Kr. for gifte og $3\frac{1}{2}$ Kr. for ugifte, hvilket

svarer til det højeste Beløb, der overhovedet hidtil har kunnet ydes. Endvidere foreslaas indsat en Gensidighedsbestemmelse med Hensyn til Understøttelsen til fremmede Lønarbejdere, som er i Overensstemmelse med den i Washington afsluttede Arbejdsløshedskonvention, som ogsaa er tiltraadt fra Danmarks Side.

§ 20 indeholder de hidtil gældende Bestemmelser om, i hvilke Tilfælde en anerkendt Arbejdsløsheds-kasse ikke maa yde Understøttelse. Som sikkert mange ærede Medlemmer af dette høje Ting vil vide, var de Tilfælde, i hvilke saadanne Understøttelser ikke maatte ydes, hidtil samlet i 7 Punkter. Der foreslaas nu tilføjet et 8de Punkt, som bestemmer, at Understøttelser ikke maa ydes af en anerkendt Arbejdsløsheds-kasse til arbejdende Medlemmer, hvis Arbejdstid er nedsat med en Trediedel eller derunder, og saafremt Arbejdstiden er nedsat med mere end en Trediedel, kan Understøttelse, for saa vidt der er truffet Bestemmelse derom i vedkommende Arbejdsløsheds-kasses Vedtægt, ydes forholdsmæssig for de Dage eller Timer, hvormed Arbejdstiden er nedsat med mere end en Trediedel. Punkt 7 var i den tidligere Lov affattet saaledes, at Understøttelse ikke maatte ydes til Medlemmer, der vægrede sig ved at overtage et af Kassens Bestyrelse eller af et kommunalt Arbejdsanvisningskontor anvist Arbejde, som efter Kassens Bestyrelses Skøn svarede til vedkommendes Evne. Der er her indføjet Ordene „uden fyldestgørende Grund“, som ogsaa tidligere har staaet i dette Punkt 7, men ikke var medtaget ved den sidste Revision af Loven. Der er endvidere i Stykke 2 i Paragraffen indføjet Bestemmelser, som angiver, hvilke nye Tilfælde der ikke kan betragtes som fyldestgørende Grund til at vægre sig ved at overtage et Arbejde. Det siges derom, at det ikke skal kunne anses for at være fyldestgørende Grund til at forlade et Arbejde eller vægre sig ved at overtage et anvist Arbejde, at Lønnen er lavere end den Fortjeneste, den paagældende tidligere har haft, naar Lønnen dog ikke ligger under den Løn, som i vedkommende Fag eller Branche sædvanligvis ydes i den paagældende Virksomhed, eller som det er udtrykt — det er rettest, at det i min Gengivelse faar den nøjagtige Form: at man ikke kan vægre sig ved at